

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

זוהר לתשעה באב

חלק ד'

אור הזוהר 200 ★ אב תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

שער הבוונות - ענין בין המצרים

של "אתה גבור" תכוין שתאיר "הויה" זו אל תמורתה היוצאת בחילוף אותיות שלאחריו והיא "כוז"ו" ו"בהויה" ג' שב"אתה קדוש" תכוין שתאיר זו "ההויה" אל תמורתה בא"ב - דא"ת ב"ש, והיא "מצפ"ץ" והנה ג' שמות הנזכרים: טדה"ד וכוז"ו ומצפ"ץ, הם בגימטריה שי"ן עם הכולל:

ובברכת "רצה" תכוין כי מלת רצה היא בגימטריה אלקים דמילוי ההי"ן, כי רצה הם אותיות צרה, והוא סוד ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע, שהוא שם אלקים דההי"ן. והו סוד בין המצרים, כי מן השם הנזכר שהוא די"ן יוצאות בימים האלו הצרות.

גם תוסיף שם אדני עם רצה של אלקים הנזכר, ויהיו בגימטריה שי"ן, ותכוין כי ב' בתי דינין אלו שהם אלקים ואדני, שהם סוד בין המצרים, ב' מצרים העולים בגימטריה שי"ן, יתמתקו על ידי ג' השמות הראשונים שנתכוננו בהם בג' ברכות הא', והם טדה"ד כוז"ו מצפ"ץ העולים בגימטריה שי"ן כנזכר, ועל ידי כן אותיות צרה יתהפכו לרחמים, ויהיו רצה ה' אלקינו.

ובברכת שים שלום כאותם ב' שינין שבראשי תיבות של שים שלום, תכוין אל ב' השינין הנ"ל, גם התיבות עצמם של שים שלום שניהם יחד עולות בגימטריה שי"ן, שי"ן הנזכר ועוד יתירים ו' כנגד ו' שמות הנזכר, והם שם יהו"ה וג' תמורות, והם טדה"ד כוז"ו מצפ"ץ ושם אלקים ושם אדני.

ענין ט' באב

וכראותם שהציתום אש בהיכל לעת ערב שהוא זמן המנחה, אז אמרו מזמור ושמחו שמחה גדולה, וקבלו נחמה, כי אם ח"ו לא היה הקב"ה משליך חמתו על העצים ועל האבנים, לא היתה תקומה לשונאי ישראל. וכמו שאמרו חז"ל, כלה את חמתו ויצת אש בציון. ונמצא כי לעת מנחת ערב שהציתו אש בהיכל, אז אמרו ישראל מזמור, וקבלו נחמה על צרתם, אם כן, המנהג הנזכר הוא טוב ונכון. ונלע"ד ששמעתי גם כן ממורי ז"ל טעם אחר, והוא כי אז במנחת ט' באב נולד המשיח הנקרא מנחם, כנזכר במדרש איכה רבתי.

מנהג טוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים

ענין בין המצרים: והם כ"א ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב, מנהג טוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים, ולבכות בכיה ממש על חורבן הבית, וטעם היות זה אחר חצות היום, הוא כי אז הוא התעוררות הדינין בסוד כי ינטו צללי ערב אשר לסבה זו נשרף ההיכל אחר חצי היום, ודבר זה עושה תועלת גדולה בנפש האדם, וענין חצות הלילה אין צורך להזכירו, כי אפילו בכל שאר הלילות צריך להתאבל על החורבן, ומכל שכן בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בכיה, ועליו נאמר "שמחו את ירושלם כו' כל המתאבלים עליה".

גם צריך לזוהר להמנע מלאכול פרי חדש ומלבוש לבוש חדש **גם** צריך לזוהר ולהמנע מלאכול בימים ההם, שום פרי חדש ושלא ללבוש שום לבוש חדש, כדי שלא יצטרך לברך עליו ברכת שהחיינו, וכמו שנזכר ענין זה בספרי הפוסקים האחרונים, וענין זה נוהג בשבתות ובראש חודש אב:

כונות המיוחדות לימי בין המצרים

גם צריך לכוין כונות אלו בעמידה בכל הימים ההם: הנה בברכת אבות כאותה "ההויה" הא' תכוין שתאיר זו "ההויה" אל תמורתה היוצאת בחילוף אותיות שלפניה והיא "טדה"ד", "ובהויה"

נחמה בזמן מנחה

מה שנהגו כיום ט' באב במנחה, לומר פסוקים של נחמות, וגם לקום ולשבת על הספסלים למעלה, ואדרכא נראה מן התלמוד בבלי כי לעת ערב הציתו אש בהיכל כיום ט' באב ונשרף בעת המנחה, וכפי זה היה ראוי להחמיר במנחה יותר מבשחרית, אבל הענין יובן במה שדרשו בגמרא על פסוק "מזמור לאסף אלקים באו גוים" כו', והקשו מזמור? קינה מבעי ליה! ותיצו, כי בתחילה התחילו האויבים להרוג את בני ישראל, ואז חשבו ישראל שלא יהיה ח"ו תקומה למפלתם ויכלו ח"ו בחרב האויבים,

99 הפליאה - (ד"ה ויאמר אל האשה אף כי אמר אלהים):

ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך

אב אומר לך רבי כי מעולם לא בכיתי ולא נתעצבתי רק בזמן שראיתי "ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך" זרק"א באדם וסגול"ל באשה, כי אמרתי לאבי ז"ל מהו זה התימא, ואמר לי נזרקה מבעלה ונעשית סגולה לפחד, ואמרתי לו עד מתי, ואמר לי שתוק, זלגו עיני בדמעות, כי בן ד' שנים הייתי, ואמר לי אל תדאג, כי ראה האיחור עד ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, דרג"א באדם ותבי"ר באשה לחזור בבעלה, ואמרתי לו אם רחוק הוא הדבר, ואמר לי בר"ן לממשלת הכתר, ומאותו השנה שאמר לי עד הר"ן, תת"ך שנים, ואמרתי אני לאבי ז"ל י"ר שלא אראנו ואמר אמן בני.

עמו אנכי בצרה

ואז יאמר האיש לאשתו יונתי תמתי, מאי תמתי תאומתי מה תאומות אצלו חש אחד מהם בראשו חבירו מרגיש, כך אמר הקב"ה עמו אנכי בצרה. ראה והבן רבי, שישראל חוטאים והשכינה עמהם גולה, כי היא אם הבנים, ומי גרם לה, לא היא שנתן להם עושר וכבוד הרבה מאד, ונותנת להם כל מה שירצו, והוא הגורם להם וחוטאים, הוא שנאמר וכסף הרביתי להם וזהב עשו לבעל, ועל זה אמר וישמן ישורון ויבעט, ואם כן היא הגורמת, וגלתה עמהם, ואז עשו וישמעאל

שולטים עליהם ואז תאבה היא לנשמה העליונה שאותה נשמה נקראת נעמי, ואינה באה אליה ואומרת נאלמתי דומיה החשיתי מטוב נאלמתי, דומיה נפרש דיבור התפארת ממני, ועל כן נאלמתי דומיה, ולמה כל זה, בעבור שהחשיתי מטוב, ואינו הולכת עמו, והכונה להיות כנסת ישראל שלמטה בארץ ישראל עושין בענין הישר כמשפט וכהלכה, היתה ביניהם השכינה ברוח הקודש נאה והדורה, ועל כל כבוד חופה ועטרה הוא שנאמר מודעת זאת בכל הארץ, ואם לאו, כציפור נודדת מן קינה, ויצאה מביתה וממדורה, כי בהסתלק ממנה הדיבור היה דומיה.

רחל מבכה על בניה

ודע שעל מלת "איכה" נאמר "בכה תבכה בלילה" כלומר, במדה הנקרא לילה, ונקראת זאת, על זאת אספדה ואלילה, וכתוב על אלה אני בוכיה, שהעטרה נקראת אני, אומרת שחורה אני ונאווה, וכתוב אני ה' רופאך, והכונה העטרה הנקראת אני" אומרת על אלה על כוחות הטומאה שניתן להם רשות לשלוט ולמשול על ישראל ולהרוס בית המקדש, אני בוכיה והיא השכינה הנקראת אני", הנרמז בפסוק רחל מבכה על בניה, "רח"ל" - "רוח אל" שהיא הנקראת רוח אל, כי היא היחוד של האילן, זהו רחל במספר קטן אח"ד. ודע באמת כשהיא בצער גם הוא בצער, שנאמר עמו אנכי בצרה מה כתיב עליו יקר אני ואענהו.

